

Līdz šim rīkoto meža dienu sasniegumi

«Ko mēs sējam, tas digst un aug, ko mēs dēstam, tas zaļo un kuplo. Mēs esam centušies uzmeklēt vislabāko sēklu, labāko un apspošāko dēstu.

(No Valsts Prezidenta Kārļa Ulmaņa runas.)

Latviešu tauta arvienu ir milējusī dabas krāšņumu — mežu. Mums ir daudzas skaitas tautas dziesmas, kurās latvietis cildina kokus, — dižos ozolus, medainās liepas, baltos bēržus un šalcošās egles un priedes. Mūsu mežiem ir arī liela tautsaimnieciska nozīme. Kokmateriālu eksporta vērtība sastāda apmēram pusi no visa mūsu eksporta kopvērtības.

Pasaules karš iznīcināja lielas mežu platības un agrārreformas realizēšanai tika nocirsti pāri par 250.000 ha meža. Ar katru gadu rīkotajām meža dienām atkal tiek atjaunotas lielas mežu platības, izlietojot šai vajadzībai galvenokārt lauksaimniecības kultūrām mazvērtīgu zemi. Ar kokiem apstādītas daudzas sabiedriskas un privatas saimniecības, ceļi un iestādītas piemiņas birzis. Ar Vadoņa aicinājumu labie senču tikumi un mīlestība uz mežu un kokiem mūsu tautā no jauna atdzimusi.

Zemāk pievestie skaitļi rāda Meža dienu sasniegumus.

1934. gadā iestādīti 154.600 koki, 37.400 krūmi, 1930 augļu koki un 950 ogulāji. Apstādīti apmēram 100 ha skuju un lapu koku meža, kas dod 1.000.000 augtspējīgu stādīņu.

1935. g. iestādīti 1.042.000 koki, 124.600 krūmi, 20.800 augļu koki un 11.900 ogulāji. Apmežoti un apstādīti 130 ha, kas dod 2,7 milj. augtspējīgu stādīņu. Apstādīti 464 km šoseju un zemes ceļu. Apmežošanas darbos piedalījušies 256.000 personas.

1936. gadā iestādīti 853.000 koki, 130.000 krūmi, 33.500 augļu koki un 23.000 ogulāji. Apstādīti 185 ha meža un apstādītas šosejas un citi ceļi 625 km garumā. Meža dienu darbos piedalījušies 257.000 dalībnieku.

1937. gadā Meža dienu darbos piedalījušies 254.000 personas. Iestādīti 728.000 koki, 174.000 krūmi, 95.000 augļu koki un 43.000 ogulāji. Apmežoti 317 ha skuju koki un 56 ha lapu koki. Apstādīti 511 km šoseju un zemes ceļu.

1938. gadā iestādīti 586.000 koki, 365.000 krūmi, 90.000 augļu koki un 40.000 ogulāji. Apmežoti 176 ha skuju koki un 30 ha lapu koki. Apstādīti 300 km šoseju un zemes ceļu. Koku stādīšanā piedalījušies 252.000 personas.

No 1930. līdz 1933. gadam Meža dienu dalībnieku skaits kopā bija 149.700; iestādīto koku un krūmu skaits — 357.000.

No 1934. līdz 1938. gadam Meža dienu dalībnieku skaits kopā bija 1.086.000; iestādīto koku un krūmu skaits kopā — 5.812.000.

Ik gadus Meža dienās apstāda un izdaiļo lielu skaitu sabiedrisko ēku, vēsturisko notikumu vietu un pieminekļu. Mežu dienu darbos piedalās visa tauta, un to seviš-

ku izdošanos veicinājusī Vadoņa dzīvā līdzdalība un norādījumi. Tā ar katru gadu mūsu zeme jaunstādīto koku rotā top arvienu daiļāka un bagātāka.

Kādas saknes sēsīm šopavasari

Pavasaris jau klāt. Laiks namamātēm pārlīkt ko sēt un stādīt dārzā nākošās ziemas uzturam.

Lai uzturētu labu veselību, ir jāēd vispusīga un veselīga barība. Mēs ļoti daudz patērējam gaļu un maizi, bet toties maz saknes, kas ir tikpat nepieciešamas mūsu organismam, kā gaļa un maize. Tāpēc, lai mūsu uzturs kļūtu veselīgāks un pilnvērtīgāks, lietosim vairāk saknes, dārzeņus, augļus un ogas. Sevišķi sakņu un augļu devai jābūt bērnu uzturā.

Lai ziemas uzturā mums netrūktu sakņu, tad tagad ir īstais laiks pārdomāt, ko sēt un audzēt savā sakņu dārzā. Audzēsīm pietiekošā daudzumā mums visiem ļoti pazīstamās saknes: kartupeļus (kas, protams, ir katrā lauku mājā, bet kas būtu vēl vairāk lietojami kā līdz šim), burkānus, kāļus, bietes, kāpostus, gurķus, zirņus, pupiņas, redīsus, salātus, rutkus, sīpolus.

Ja visi minētie augi mūsu dārzos augstā daudzumā, lai to līdz pat jaunai raižai pietiktu, tad svētīgu darbu būs darījušas namamātes uztura uzlabošanas un līdz ar to savas veselības un labsajūtas labā.

Svarīgs un nopietns uzdevums ikvienai namamātei sagādāt savai saimei ne tikai garšīgu, bet arī veselīgu un pilnvērtīgu uzturu.

T. Mežsēta.

Humors

«Paturiet prātā, cienījamie klausītāji, ka vērtējami nevis vārdi, bet darbi,» saka lektors.

«Tas gan, laikam, nekad nav sūtījis telegramas,» nodomā pasta darbinieks.

Stingrā māte: «Ja tu, Janci, labi nesagatavosi savus skolas uzdevumus, tu netiksi šodien uz futbola sacīkstī.»

Mazais Jancis: «Ak, māmiņ, tu vēl arvien gribi lietot sankcijas, tās taču jau izgājušas no modes.»

«Sakiet, jaunkundze, vai tas jums liktos uzbagīgi, ja es turpmāk sauktu jūs vienkārši par Editi?»

«Uzbāģīgi nē, bet aizdomīgi gan!»
«Kāpēc aizdomīgi?»
«Jo mans vārds ir Irēne.»

«Krustmāt, kādēļ tu neesi apprecējusies, vai tad tevī neviens negribēja pēmt?»

«Kaunies tā runāt ar savu krustmāti! — Protams, ka es varēju apprecēties; uz katra pirksta man bija pa pūsim... Bet es negribēju! Un tad viņš aizbrauca uz Ameriku un nesūtīja vairs par sevi nekādu ziņu.»

Daugav' balta putodama

Kopā ar plostniekiem pa Daugavas krācēm.

Kā karotājam zobens mirdz,
Tā airis plostniekam!
Jūli, Jūli — cirvi, cirvi,
Branga pušu — posts!
Vīri, vīri — virvi, virvi,
Iet pār krāci plosts.

(Sena plostnieku dziesma.)

— Ei, vīrs, suķim aizgaldā jāsālāpa. Kur tad nu atkal?

Kas nu vīram tāda sievas runāšana. Viņš atstāj māju un sakritušo sivēnu aizgaldā un aiziet uz Daugavas pusī. Nekāda pasaules vara viņu vairs nespēs saistīt pie mājas, kad Daugavā dunēdami auļo pava-sara ūdeņi. Tas ir brīdis, kad pamostas un sāk runāt senču asinis.

Visvairāk Jēkabpilī, Krustpilī un Gostinop, pilsētā pie Aiviekstes grīvas, dzīvo senas Daugavas plostnieku dzimtas, kas kā mantojumu no paaudzes uz paaudzi pārņem šo godu un briesmu pilno amatu. Plosti pa Daugavā jāmāk vadīt, plostā kapteinim (korņīkam) jāzina upes plostojamie ceļi un krāces un zemūdeņu akmeņi. Ilgoš piedziņojums daudzām Daugavas zemūdens klin-tīm doti skanīgi un atbilstoši nosaukumi. No Jēkabpils līdz Pļaviņām Daugavas gult-nē ir šādi ievērojami, tikai plostniekiem zi-nami, akmeņi: Lūsis, Razbainieks, Stīrni-ņa, Žests, Ūdrupis, Lācis un Cū. Un tie jau ir tik paši ievērojamākie, kas, lai ne-būtu jāsauc «glābiet mūsu dvēseles», jāap-brauc ar lielu uzmanību. Bebrulejā savu-kārt ir tādi iespaidīgi akmeņi: Vilks, Dam-bis un Krustpīleši. Sevišķi nikns esot Vilks, ik pavasari apriņot pāri plostus un tas vēl viņam neesot nekas.

Dažus kilometrus leņpus Jaunjelgavas plostus salāpa un parasti divu lāviņu garu-

mā ar četrus vīru apkalpi laiž līdz Ķegumam. Ir tad ir ko strādāt ar četrām dri-galkām, jo Daugavas pavasara ūdeņi ir strauji un brāzmaini. No Luikas līdz Ķe-gumam nobraucām dažās stundās kā velna plēsti. Plosts atstājis krasta rāmo ūdeņi un i-ticis strauvē, joņo uz priekšu ar straumes ātrumu, te iegrimdams, te atkal paceldamies virs ūdens. Drīzāk jau tā ir skrieša-nās sacikste nekā idile ar kūpošiem ugun-skuriem un piedzērušiem kāršu spēlmaņiem, kā to redzam dažās gleznās. Tādus priekus var atļauties tikai krastā, strauvē vis-s spēks un uzmanība jāziedo plostā vadīšanai.

Ķeguma dambis Daugavas ūdensceļā jau veido pusotra metra augstu kritumu. Tuvojoties Ķegumam ik plostam piebrauc Jūrniecības departamenta laiva, palīdz to ievadīt istā strauvē un noņemt cilvēkus. Tīšu prātu jau neviens neskries galu meklēt, lai plosts iet viens pats. Pamestie plosti ar baigu ātrumu joņo caur bangām, dažu pat salauz vai izjauc. Leņpus Ķeguma plostu laivās atkal sagaida plostnieki un vairāk kā kilometru garā plāse salāpa tālākam ceļā posmam. Ķeguma kritums, ko veido Lāci-šu klinšu grupa, plostniekam arī agrākos gados bija bīstams ceļa posms. Pār to gā-juši trīs plostu ceļi: Verste, Žests un Ku-laks, kurus tagad pārveidojis jaunās spēk-stācijas dambis. Spēkstacija būvēta uz tā sauktās Kantora klīnts, straujākās krituma vietas Daugavā.

Pieturoties stipram lejas vējam, mūsu plostiem Ķeguma plāse jāgaida rāmāka lai-ka iestāšanās. Ieplakās mīļīgajā pavasarā saulītē tagad tie, kas plostus sakārtojuši, var atpūtināt stīvos kaulus un muskuļus, kamēr sāks pūst ceļa vējš. Tā ir raiba un trokš-

Grāmatu plauktos

Latvija 20 gados saucas lielais, impo-zantais «Pagalma» izdevums, kas visai izteik-smīgi atzīmē mūsu valsts 20. gadu pastāvēšanu. Grāmatu rediģējuši R. Valdēss - Bērziņš un S. Vidbergs, ar rakstiem viņā piedalījušies Ed. Virza, J. Vigrabs, A. P. A. Zalts, prof. A. Svābe, prof. K. Straubergs un grāmatas redaktors Bērziņš - Valdēss. Svi-nīgi un pārliecināti skan Valsts Prezidenta Kārļa Ulmaņa vārdi, kas līkti grāmatas ievadā: «Mēs dzīvojam jaunā laikmetā, kurā kopīgi ceļam nākotnes ēku tautai un valstij, kas lai pastāvētu nesatricināma visos laiku laikos». Šiem mudra-tiem vārdiem seko Ed. Virzas apcerējums Slavas apvārsnis, kurā ievērojams tautas dzejnieks gleznaini attēlo tās pārvērtības, kas norisinājušās mūsu garīgā un sabiedriskā dzīvē, tālāk J. Vigrabs raksta par valsts tapšanu un starptautisko attiecību izveidošanu. Šeit īstenībā attēlota mūsu jaunākā vēsture, sākot ar pasaules karu, ar 17. gada revolūciju un Nacionālās padomes nodibā-nanos, kas bija priekšnoteikums valsts proklamē-tanai. Militāro lietu zinātnis A. P. savukārt ap-ocer mūsu armijas attīstību, kas, kā zināms, iz-veidojas no Latvju karavīru nacionālās savienī-bas, kuras loma valsts tapšanā gan nebūs par zemu vērtējama. Kodolīgs, viegli pārskatams ir A. Zalta raksts par centieniem un sasniegumiem nacionālā saimniecībā, tāpat prof. Svābes apce-rējums par mūsu agrāro reformu, ar kuru vis-pilgtāk un noteiktāk izpaudās latviešu saimnie-diskie centieni, kas tad arī līkti valsts turpmākā uzplaukuma pamatā. Plašs un lietišķs ir arī prof. Strauberga darbs «Izglītības un kultūras poli-tika», te atrodami jo sīki dati par mūsu skolu un izglītības lietām. Vispār jāsauc, augšējiem rakstiem ir ne tikai parādē raksturs, bet tie tie-sām sniedz skaidras, vienu vietu sakopotas ziņas par mūsu sasniegumiem politiskā, saimnieciskā un militārā ziņā valsts 20 pastāvēšanas gados. Vienīgi gara dzīvei, ja neskaitam dažus datus prof. Strauberga apcerējumā, vēltis mazāk uz-manības, kas, jādama, izskaidrojams ar techni-šiem jemesliem. Grāmātā vēl ievietots Valsts Prezidenta un ģenerāļa J. Balozā portrets, tāpat vairāki simti mūsu dabas un pilsētu attēli, skati ro armijas dzīves u. t. t. Latvija 20 gados pirmā kārtā nedrīkstētu trūkt neviena skolas, nevienā pašvaldības bibliotēkā. Viņa to ir vērtā.

«Zemnieku domu» apgādā nesen iznācis Don Kichots jaunais tulkojums, kas iznācis divos lielos, bagātīgi ilustrētos lūksus sējumos. Ne-mirstīgo Servantesa darbu tulkojis tieši no spāņu valodas Konstantīns Raudive, un tas, salīdzinot ar agrāko Vaipaga izdevumu, ir daudz pilnīgāks un precīzāks. Vai šeit vēl aizrādīt, Don Kichota nozīmi? Tas pasaules rakstniecībā paliks tikpat nemirstīgs, kā Homera Iliade un Šekspīra drāmas, viņu lasīs un atkal lasīs, un ne-kad viņš nezaudēs savu dziļās cilvēces nozīmi. Don Kichots, par spīti visām viņa trakulībām, aizvienu būs un paliks cilvēka gaišāko tieksmu, nesavtības un gara cēluma personificējums. Tādu arī mēs viņu mācīsimies pazīt, lai gan jāpiebilst, lai tulkojumā atstātas negrozītas dažas vietas, kas šo darbu nelauj sniegt jaunatnei: pēdējai būs jā-paliek pie agrākā, mikstinātā Ad. Ersa pārstrā-dājuma.

A. Gulbja apgāds joprojām turpina laist klajā lielo rakstnieka Rabindranatas Tagores dar-bus, kas iznāc K. Egles un R. Rudziņa redakcijā. A. sen parādīties šī izdevuma divi tālriekš-nāda sējumi, kurā levetoti Tagores filozofiskie apcerējumi. Tagores vārds Eiropā ļoti populārs, un arī latvieši viņu ļoti pazīst. Par viņa nozīmi tomēr jārunā uzmanīgi, eksotiskais, ko mēs meklējam Tagores darbos, nācis tā sakot no trešām rokām, jo pats slavenais indietis ir baudijs ei-ropisku izglītību un pa lielāki daļai pieder viņai. Vismazākā nozīme ir viņa filozofiskajiem rakstiem, kaut gan viņš taisni tanis cenšas iepazīstināt mūs ar savas dzimenes iepatēno gara pasauli un sche-matizēto reliģiju. Tā vai citādi, viņa rakstu pa-rādīšanās latviešu valodā visai apsvaicama. Arī tulkojums ir ļoti labs un to papildina K. Egles lietišķās piezīmes.

Tai pašā Gulbja firmas apgādā iznācis Džor-dža Ričmonda jaunatnes romāns «Mārtinpiļs», kas Anglijā guvis pelnītu ievēriību un gūs to, ce-rams, arī pie mums. Te attēlota kādas angļu

paina nometne. Uz vietas ierīko mazus uguns-kurus, vāra kafiju un cep speķi. Kri-tuma viņu dunēšana saplūst ar vīru skar-bajām balsīm un augšzēmaliešu un latga-liešu izloksnē te var klausīties kā kādā vo-kolā koncertā. Domāt, ka šī izloksne tikpat daiļskanīga kā italiešu vai igauņu valoda.

Par svētību visai apkārtnē, bet par pos-tu samirkušajiem plostniekiem Ķeguma no-metne ir «sausas». Degvīnu šeit nepārdod. Un jādama arī, ka spēkstacijas būves rajonā tas aizliegts ievest. Ja tā būtu visur... Bet tā nu nav un ir bijis vēl ļaunāk. Laba-jā krastā, kur robežojas Rembates un Og-resgala pagasti, baltojas veca, tagad pani-kusi kroga māja. 1909. gadā lielajā plostu sastrēguma laikā, vīri Ķegumā pelnījuši 20 krievu rubļu dienā, bet pelņu atstājuši krogā. Darbs jau nu ar bijis tāds, ka kuru katru dienu varējis velns paraut. Beidzot sastrēgumu saspridzinājuši zaldāti. Krie-viem, kuru toreiz bijis ļoti daudz, katram krastā bijusi zemē ierakta sava muca kā-postu, lai nelaikā nepārsteigtu bads. Vēl tikai pirms apm. 10 gadiem Daugava bijusi tā pārplūdusi, ka savvaļā palaisti plosti grā-vuši mājas. Kreisajā krastā, pie kāda šķū-ņa apstājies prāvs plosts, bet šķūnis ir ne-domājis šim vākties no ceļa. Brīdi tā abi, šķūnis un plosts, stāvējuši spēkiem mēro-damies. Beidzot plostam apnicis, tas saslē-ģies stāvus un gāzies šķūnim virsū. Tā aiz-gājuši «jūriņā» abi.

Kamēr klausos šajos stāstos, notika ga-dījums: izbadējis suns nozaga plostnie-kam gabalu gaļas. Plostnieks dzinās pakaļ un sunim gaļu atņēma, nomazgāja Daugavā un sāka gatavot sev un kaimiņam vakari-ņas. Drīz arī kaimiņš bija klāt. Abi saru-nājās:

— Vai tu man nedoti gabaliņu gaļas, Jon,
— kaimiņš prasīja.

Alfrēds Kvālis

Velna akmens

Klāt pie tevis domas sējis,
Skatu senas dienas tās:
Velns kad apkārt zemei skrējis,
Augšupēdu pacelt spējis
Tevī savās kukragās.

Kur tā senā teiksmu dala,
Kur tas viņu senais spēks?
Tev pie kājām zeme zala,
Garām Daugava rit skala,
Bet tu drūms un iepelēks.

Vai kāds nemiers tevi dragā,
Atveldamies šurpu/baisi:
Saldī pūzdams āžu ragā,
Atskrien vērsu ādā smagā
Pusnaktī pats nelabais.

— Kam tu burvestību nēmi —
Maldugunij viņu vilts;
Lai nu manā stundā nēmi
Daugavu nes miglas kēmi —
Margos pāri zelta tilts!

Bet pie akmeņa kad roka
Tikko pieskaras tam klāt —
Pēkšņi gailis balsi loka,
Dziedādams uz lazdas koka,
Piegultniekus modināt.

Tie no acīm miegu pirmo
Berzot raugas — saule lēks!
Apkārt rīta migla virmo,
Pacel lēni galvu sirmo
Velna akmeņa iepelēks.

koledžas t. i. ģimnazijas dzīve jeb kā grāmatas apakštītulā teikts: Bērtā Reimera darbi un nedar-bi. Tulkojums gramatiski pilnīgi pienemams, bet stilā varēja būt skaidrāks. Citādi jaukā Mārtin-pils izdota ļoti gaumīgi un ar vairākām ilustra-cijām. Skolu jaunatnei tā sagādās patīkamu iz-klaidēšanu.

Beigās vēl aizrādīsim uz jaunāko, 18. Konver-sācijas vārdnīcas sējumu, kas aptver r burtu. Dri-zī šis lielais, kapitālais izdevums būs noobeģts, bet jau tagad varam sacīt, ka tas ir grandiozā-kais darbs, kāds latviešu zinātniskā literatūrā līdz šim veikts.

Brandavīna grēki pirms 100 gadiem

H. Treijs, «Latviešu Draugs», izdevējs, un kā pats sevi titulējis, Rīgas pilsētas vecākais mācītājs pie Jāņa baznīcas, dvēseļu gans tiem naba-giem Jurgu muižā, biedrs tiem latviešu valodas kopējiem un tā joprojām, savā avīzē cīnās ar dzeršanas postu. Viņš savāc notikumus par visu zemi un tos publicē. Šeit dažī interesantākie.

16. novembrī Jēkabpilī muižas saimnieks Stēba, 40 gadu vecs, pilns piedzēries brauca uz mājām. Ceļā ļauni cilvēki viņu pēdīgi aplaupīja un pliku un kailu atstāja vāgos. Zirgs lēnītēm uz mājām gāja. Otrā rītā saimniece savu vīru no-salušu un nomirušu atrada vāgos sētas vidū.

17. vevrara mēneša dienā Puikules saimnieks Otto Rolman, 50 gadu vecs, piedzērušā prātā no vezuma kritīs un pusunduro pēc tam miris.

22. vevrarī Jēkabils Siliņš, Alāznieks, lopu kūti atrasts pakārtis. Viņš liels dzerējs, negādāja nedz par sievu, nedz par saviem divi bērniņiem. Va-karā krogā pēdīgu vērdiņu un cirvi vēl klāt bija nodzēris. Un naktī pats sevīm galu padarījis.

28. vevrarī, kalpa virs Ans ar galvas naudu gāja uz Burkutes muižu. Ceļā viņš iztērēja 15 rubļu un 14 kapeikas, kas viņam bija un pie-dzēris atkal atnāca mājā. Pēc tam savā nosku-mušā prātā pakārās.

— Nē, šoreiz tā nav labi izcepusies, ēd tu siļķi!

— Vai, kā man tagad gribētos gabaliņu speķa, laba sāļta speķa, — kaimiņš neatlai-dās.

— Tas nav labs sāļts speķis, tā ir ga-tava maīta!

— Tu tādēļ tā saki, ka visu gribi viens pats apēst, — kaimiņš rūca.

— Ja tā, tad šē, bet vēlāk nesūksties.

Jonis nu gluži vēlīgi pasniedza kaimi-ņam gaļu. Un kad vakariņas bija paēstas un arī «suniskā» patiesība pateikta, Jonis varēja taisnoties:

— Es tak tev negribēju dot, ko tu pli-jies virsū kā miegš?

Tuvojoties vakaram, vējš pierimās, brī-žiem tik uzņaca atveišķi brāzmaini pūtiēni, Izdzisa uguns-kuri un vīri atkal taisījās ceļā — šoreiz vienā rāvienā līdz Rīgai, vai pa-reizāki sakot, Glumajai krācei pie Doles sa-las. Tur plostus pārņem pilsētas enkurnieku artelis un vada tos pēc sava prāta un saprašanas un pilsētas valdes noteikumiem. Ceļa gabals aiz Ķeguma vairs nav bīstams, veci plostnieki iet uz leju arī naktī. Lāciņu klinšu sekļa lejas galā, tūlīt aiz Katlabedres atvara sākas divi tīri plostu ceļi: Lubausis un Dzelzsvārti. Tos turpina Zīdabārdzas straume un pie tagadējā ūdens dziļuma plostiem nav bīstams arī Nāves salas Mel-nais sēklis un Brāļu galvas. Tuvodamās jūrai Daugava, it kā apzinādāms savu va-renību, plūst rāmi un cienīgi.

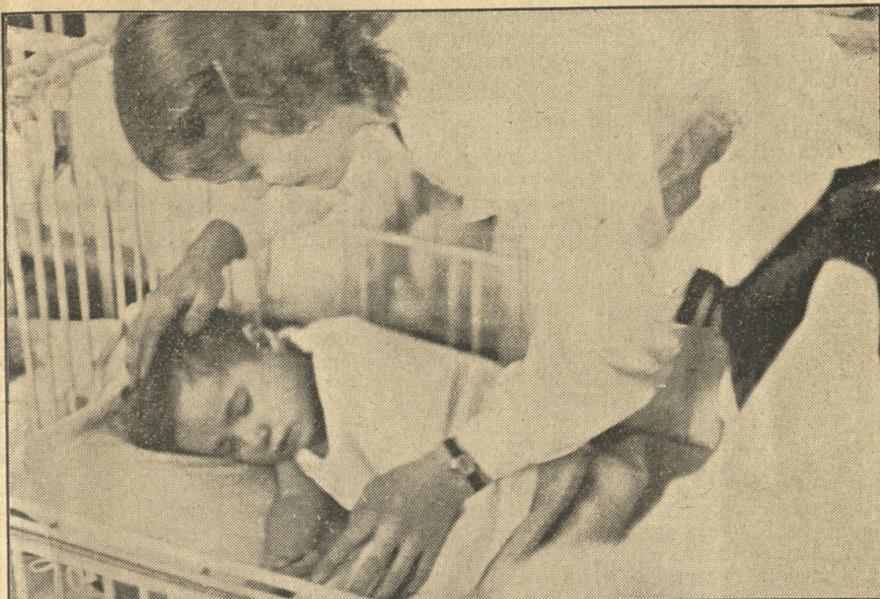
Tā ik gadus Daugava pārnes savā klēpī simtiem plostu Rīgas un citās ostās ekspor-tam. Viss tas dod darbu daudziem cilvē-kiem. Laji un profani tur saskata lielu ro-mantiku, jo spēks un briesmas visos laikos dzejiski noskaņojuši sievišķīgus raksturus.

—vs.

Pavasara sēja sākusies

Mašīnu skaits mūsu laukos stipri audzis. Rindu sējmašīna ir vērtīgs palīgs lauksaimniekam.

Māte ar bērnu

7. maijā visā valstī svinēs ģimenes dienu.

Mežs — mūsu zemes krāšņums un bagātība

Mazpulku dalībnieki mežziņa vadībā stāda jaunos kociņus.

Apvidos, kur nav plostošanai noderīgu ūdens ceļu, meža materiālus transportē pa dzelzceļu.

Mežu bagātība. Visā mūsu valstī meži aizņem vairāk par 1,5 milj. ha lielu platību.

Ik gadus pa Latvijas upēm uz eksporta ostām noplūdina lielus daudzumus koku.

Augšā pa labi:

Plostu vadīšanai pa Daugavu vajadzīga liela prasme un spēks.
(Skat. rakstu 2. lpp.).

Uz Gibraltaru vēršas visas Eiropas skati

Blakus pa labi:

Divi angļu matroži noskatās uz angļu flotes vienībām, kas noenkurojušās Gibraltara līcī.

Eriks Adamsons

Dienu gaita

Es atsakos ar prieku
No savas nākotnes —
Jā, kur gan to lai lieku?
To nezīnu vairs es,

Jo visa kā jau gana
Ir manā pagātnē.
Vai var vēl dvēse mana,
Ko jaunu iegūt? Nē.

Bēt izbeigt dienu gaitu?
Nē, nedrīkst to neviens!
Es mierīgi tās skaitu,
Un lūgums man tik viens:

Lai tūk tām starot liegi
Kā zelta monētām
Pār mani, un lai viegli
Un labi man pie tām!